

*Téged itt is az uralmuk alá
Tesznek, mert a föld itt is te leszel,
A bőröd felszínét több centi mélyen
Átitatja a néptáncfolyadék –*

*Hahó, hahó, a fejlesztési terv
Hatástanulmányának közepén
Valaki avart éget. Elevátor
Hercege integet mártott papírról,*

És már nem ismer téged.

B E N D L V E R A

Minden azért történt

Szerető lettem, a kurva élet.

Letaglózott ez az undorító, ótvar, túljárnározott szerelem, és az orrom alá dörögte, hogy bármi megtörténhet veled, ugye érted?, bármi, amiről azt remélted, hogy elkerülheted, hogy talán veled kivételt tesz az élet, és nem találsz magad autóbalesetben egy kamion roncsai alatt szétzúzva, nem lesz beteg a gyereked, nem közli veled az orvos egy alkalommal a leleteidet tanulmányozva, hogy ez halálos, sajnos, vagy nem halálos, csak egy kicsit rák, nem hal meg fiatalon az apád vagy az anyád, és megkímél az élet attól is, hogy egy nős férfi üzenetét kelljen várnod, mintha az életed múlna rajta, holott – ezúttal, a rákkal ellentétben – lófasz sem múlik rajta, de közben mégis, meghalsz, ha a felesége melletti szobából nem küld neked egy sort, hanem rendes férjként előveszi az ementálit a hűtőből, megrámázza az Aldiban vásárolt kifliket, egyenletes uborkaszeleteket vág, és megeteti a gyerekeit, rendes ember az, te meg ülsz és várod, remegsz a rohadék szerelemtől, könnyezve, mint egy kamasz, görcsöl a gyomrod, fogalmad sincs, hol lehet, mit csinál, gondolod, hogy kiflit ráház, de persze ez bizonytalan, és azt hiszed, hogy belepusztulsz. És mivel azt hiszed, tényleg majdnem: hányás környékez, nem szűnik a remegés, beszűkül a világ, és csak a telefont látod már, percenként ellenőrzöd, pulzál a telefon körül a levegő is, te magad vagy a telefon, az összes érzékszerved benne van, testet kapott, az ereid már belécsatornáztva, az izgalmad a testedből áthelyezve egy tárgyba, vagy legalábbis kiterjesztve, új szervet kaptál, pingel és csörög alkalmanként és lüktet, mint a vér, a vágy meg az

odaadás, mint a gyűlölet, nincs más a világon, csak ez a félszerved kiélesítve a férfira, rá, aki éppen esti fürdést rendel el, pizsamát ellenőriz, mesét olvas, és elvileg semmi olyat nem csinál, amit nálad szokott, mivel pedig nincs üzenet, csak esti fürdés, mese, család, vagy ki tudja, üres és árva lesz a telefonod, vagyis üres leszel te is, majd dühös, azonnali tárgyat keresel a dühödnek, mert azt elviselni nem lehet, hogy hányásközeli állapotban, munkaképtelenül várod csak a jelentkezését, hogy egy megvonásnak, hiánynak tűnik az egész világ, és kire legyél mérges?, hát gyerekekre nem lehet, nekik aztán jár az uborka meg a mese meg a simogatás, a felesége meg olyan csodás egy nő, kis helyes, szegény, csak a férfira tudsz, aki behúzott ebbe a szarba, hogy tehetted, meg az undorító szerelemre, amelyik úgy lepott meg, hogy nem vette figyelembe, hogy már régen kiléptél az iskolapadból, elmúlt a hormonsokkok időszaka, vége a húszas éveknél, nem aktuális a folyamatos remegés, a gyomorgörccs, a reggeli sírás; a vágy meg a szenvedély, az aktuális, de ez a kamaszszerelm már lejárt ügy, nem szokás, hogy képzeltek ezt a merényletet, miért nem rohadnak meg együtt az árok szélén?

Utálom őket, mindkettőt, a férfit is, meg a szerelmet is, és elátkozom őt naponta, mert hogy juthatott eszébe egyáltalán felhívni csak azért, mert véletlenül találkoztunk a galambszaros szobor mellett, és a régi ismeretség miatt – középiskola, nem mindegy már? – elkezdtünk beszélgetni, és legalább tizenöt percig szóval tartottuk egymást? Ő egy barátját várta, én meg a sarki, gusztustalan CBA-ból igyekeztem haza megtömött nejlonszatyrokkal. Helyes volt, igen, jól állt neki a szakáll, nem is kopaszodott még, okosnak tűnt, hát régen is az volt. Ettől még később nem gondoltam az álla ívére, a nagy kezére, a szúrósnak tűnő, vékony könyökére. Mit érdekelt engem, hát annyira ismertem, mit tartogathatott még, ha egyszer láttam már matekból felelni, egyest kapni földrajzból, az első részeg hányásában fetrengeni egy rettenetes és utólag eléggé nevetségesnek tűnő házibulin, láttam farmerben és kockás ingben, mindenféle ruhában, amelyikben megpróbálta elrejteni a soványságát és a nyeszlett izmait, láttam az arcát, amikor tudta, hogy ez nem sikerült, de nem akarta mutatni, hogy szenved, tudtam, milyen, amikor megpróbál kikezdeni a legjobb csajjal a béből, közben meg úgy tesz, mintha nem is érdekelné az egész, és akkor is flegma, amikor ez a lány ki-neveti, „kis pupáknak” becézi, vigyorog, pedig majdnem elsírja magát, mint egy kisfiú, tudtam, hogyan alázza meg minden csalódása után az egyetlen lányt az osztályból, aki feltétel nélkül rajong érte, hogyan utalgat arra, hogy biztos fiúnak szánták a szülei, más oka nem lehet annak, hogy nem nőtt ki a melle, még arra is emlékezhettem, milyen, amikor egy iskolai bulin átölel a nagy körben, miközben mindnyájan jobbra-balra dülöngélünk, és azt üvöltik körülöttem, azért már akkor is kissé idejétmúltan, hogy „ment a hűtlen nehéz fejjel”.

Őszintén szólva ez a tudás pont elégnek tűnt, sőt, kicsit soknak is. A kamaszkoromat nagyjából pszichodráámának tekintettem, amelyben túl sok, ráadásul túlzottan is bizalmas információt szereztünk egymásról, megláttunk minden szégyellnivalót a társainkban, a magunk sötétségét is megmutattuk, így a legjobb, amit tehetünk, hogy az emlékeket nem hánytorgatjuk fel, nem hozzuk elő, és semmi esetre sem vagyunk jogosultak ezek alapján belépni a másik felnőtt életébe, mintha titkos szövetségesek lennénk, csak mert – mit tudom én – tanúi voltunk annak, hogy a másik huszonkét évvel ezelőtt – még a büntettek is el-

évülnek ennyi idő alatt – egymás után két osztálytársával csókolózott, majd egy nagyot hányt. Vagy inkább: csak mert tudjuk, milyen szerencsétlen, sérülékeny, béna kis életkezdemények voltunk valaha, és olyan gögösek vagyunk, hogy azt hisszük, emiatt jobban ismerjük egymást, mint bárki, aki nálunk később érkezett. Az osztálytalálkozókon mindig meglepett, milyen kivasalt felnőttek lettek űzött társaimból, és gyakran elgondolkoztam, hogy a legigazibb vagy a leghazugabb és régen meghaladott arcukat láttam akkor régen, de sosem értettem, miért nem érzik magukat kényelmetlenül attól, hogy életünk legkínosabb élményeit megosztottuk, és miért csak én vagyok az, aki feszeng, holott annak idején igazán csak bámultam magam elé, legfeljebb ez lehetett feltűnő a közelemben levőknek. Hogy másokkal ellentétben nem csinálok semmit. Nem moccanok, nem beszélek, nem nagyon bulizom, nem hányok, nem csókolózom, nem járok – nem vagyok. A fikusz osztálytárs. Így is nevezhetek volna a termünkben levő egyetlen szobanövény alapján, amelyet második környékén bizonyos csoportos belharcok eredményeképpen egy téli hajnalon rosszakarói megmérgezték a szertárból lopott hipermangánnal, csak mert egyeseket a színe zavart, másokat az, hogy a biológiatanár éppen ezzel a fikusszal szeretett példálózni, megint másokat pedig azok a diákok, akik kedvelték a biológiatanárt vagy a fikuszt. Valaki közbelépett, a növény szinte azonnal meghalt. Én túléltem. Az érettségi évében mindenki meglepődött, hogy elkezdtem beszélni, lett véleményem és képes voltam felvenni néhány normálisabb ruhát, amiből kilátszott a lábam, és ekkor rájöttek egyes fiúk, hogy „ez nem is rossz”. Nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek a kommentárjukon, tekintve, hogy én folyamatosan beszéltem magamban négy éven keresztül mindenről, gondolatban legalább három osztálytársamnak, továbbá elvártam volna, mit mondjak, szűkölve reméltem, hogy a bő farmerem ellenére is észreveszik a lábamat, és a kötött pulcsimban is feltűnik a vékony derekam – nem tűnt föl. De mire eljutottak a testemig, az is világossá vált, milyen kis tehetetlen, nyeszlett népséggel állok szemben. Ő is köztük volt, aki most a szeretőm lett. Nevetséges, ványadt alaknak tűnt, amikor végre a fenekemet bámulta egy alkalommal: éppen kinéztem az ablakon, a farmerszoknyám a combom felét takarta, majdhogynem lefele lógattam a fejem egy ideig minden számítás nélkül, csak mert meg akartam figyelni egy másik lányt, aki a parkban sétált, legalább egyetemista lehetett, tudhattam, mivel nem egy gimnázium ablakából lógott ki, mint én, és idegesítően szépen szállt a hosszú, világosbarna haja, aztán talán pucsítottam is kicsit, ráébredve, hogy a helyzet kihívó is lehet; éreztem, hogy a combom így megfeszül, a vádlím is, elképzelttem, hogy felnőtt férfiak – olyan felnőttek, mint amilyen ő most – ülnek a teremben, és nézegetik a szoknyámat meg a fenekemet, majd egyszer csak felemelkedtem, és váratlanul visszafordultam, mintha hirtelen valamit meg kellene néznie a padomon, mondjuk, hogy kikészítettem-e a következő órára a könyvet, ami persze valójában legkevésbé sem érdekelt. Gyorsabb voltam, elkaptam a pillanatot, amikor még nem fordította el a tekintetét a mostani szeretőm, a szeme elhomályosodott, akár gyengédnek is lehetett volna nevezni, ha nem éppen a seggemet meg a lábamat fixírozta volna, hiszen az arcomat nem láthatta hátulról, így talán másról árulkodott a révedtnek tűnő tekintete, de mindennek csak most, húsz év múlva lett jelentősége, mert az orvul nyakamba akasztott szerelem miatt az összes időim átrendeződtek, és

a vele töltött minden pillanat, észrevétlen mozdulat, félszó és értelmezhetetlen gesztus életem széléről a közepére ugrott, jelentőséggel telt meg, szétrázta és öszszerázta minden történetemet, és hirtelen úgy éreztem, ezek az események végtelen fontossággal bírnak, sőt, mindig is bírtak, holott akkor, például az ablakból visszafordulva, alig figyeltem fel rá, nem jobban, mint egy másik fiú nyelvcsettintésére, aki négy éven keresztül próbálta trágár szavakkal elterelni a figyelmet szájalmas, duci alakjáról, vagy arra, hogy a padomhoz érve egyszer csak feltűnt, már megint kifogyott a piros filcem, így a jegyzeteim követhetetlenek lesznek, ez pedig akkoriban nagyon idegesített. Örülhettem volna pedig, hiszen a szeretóm, a mostani, akkor éppen az osztály szépségének udvarolt, a nyávogós, idegesítő Vandának, akinek a mellei kirepesztették a feszülős pólóját minden reggel, továbbá garantálták az ötöst kémiaórán, és – a váratlanul felfedezett seggem ellenére – valójában a legtöbb fiú ezeket a ciciket tanulmányozta, amikor csak tehetett, a szeretóm pedig egész közel jutott hozzájuk, mint nemrég kiderült, olyan közel, hogy egy alkalommal a szájába is vehette, miközben Vanda hosszú sóhajokba merült egy helyben mereven ülve – ezt sajnos undorítónak találok, ha elképzelem, akármennyire is erőltetem magamra a jóindulatot: mindig is viszolyogtam attól a lánytól és attól a testtől, nem lehetett tudni, hogy három gyerek anyja lesz, de azt igen, hogy befuthat akár fitneszedzőként is, ahogy ez meg is történt –, meg a másodikos csitrik is kisebb csoportokban jártak udvarolni neki, ennek a fiúnak, még akkor is, ha soványságát továbbra is bő ingekkel kellett takargatnia, vagyis boldog lehettem volna, hogy ő egy váratlan pillanatra rajtam felejtette a szemét, de hirtelen ennél sokkal hatalmasabbnak éreztem magam, és sokkal nagyobb sikerekre vágytam, emiatt pedig teljesen másfelé nézelődtem: tudomásul vettem a pillanatnyi elismerést, fintorogtam, egyébként pedig egy minimum húszéves, de inkább annál is idősebb „férfit” akartam magamnak. Hogy ne bénázzon már. Mert bárkire is vágytam korábban az osztályból, most könnyörtelenül megvetetem. Hogy húsz év múlva megint egálban lehetünk mi ketten, sőt, ha nagyon beleélem magam, már megint én lehetek a könnyörgő oldalon, ki gondolta akkor?

Még akkor sem sejtettem, amikor már egymással szemben ültünk a sörözőben, ahova elhívott, hogy beszéljünk – milyen oka lehetett volna rá?, találkozunk, mert a szobornál észébe jutott, hogy régen beszélgettünk, ennyit mondott a telefonban, nem gondolta túl, én meg hagytam, nem akadémuskodtam, úgy éreztem, akár igaz is lehet a magyarázat –, de az egész mégsem volt fair, vagy csak a saját reakcióimtól lettem ideges, elképzelhető, mert miután meséltem a lányomról, az ezeréves válasomról és a bukdácsoló életemről, ő is beszámolt a szárnyaló karrierjéről, a gyerekeiről, a fárasztó, sokat követelő munkájáról és a kimerülő házasságáról, majd, csak úgy melleleg, még megemlítette, hogy negyedik óta tetszem neki, hogy azóta vonzódik hozzám – gonosz vallomás a kettő együtt –, és hosszú ujjával arrébb tolta a söralátétet, lesütötte a szemét, én pedig egyszerre lettem ideges és cinikus, azt latolgatva magamban, hogy „a seggem? az tetszett neked, nem?, nem rólam van itt szó, hanem a tizenhét éves seggemről, emlékszem én mindenre, bár azért nem igazán volt értelme egy egész karajsültes vacsorára meghívni, hiszen már régen a múlté”, majd a legjogosabb és komoly védelmet nyújtó vádpontjaim ellenére mégis rám zuhant ez a vallomás, mint egy hivatlan istenélmény, amelyik úgy lep meg, hogy fogalmunk sincs, mi történik

közben velünk, és utólag már nem tudjuk ugyanúgy összeszedni a darabjainkat, mint előtte voltak, mert innentől fogva másképp illeszkednek.

Ha a zűrzavaros kezdetet végiggondolom, ami nem is tudom, honnan indul – a szobortól? a sörözőtől? az első naptól a középiskolában? egy matekfeleletől? –, mindig tudom, hogy volt választásom, amikor a gyűrűsujjával megérintette az én kisujjamat az asztalon, én pedig nem húztam el a kezemet az otrombán szótt piros-fehér terítőről az ölembe, hanem engedtem, hogy ott maradjon. Hogy mindent elmondott a családjáról, a munkájáról, igazából ismertem a feltételeket a cuki feleségével és az elhagyhatatlan gyerekekkel együtt, de azért ha nem gondolkodom ilyen becsületesen és jóhiszeműen, ha elengedem a magamra erőltetett pártatlanságot, akkor mégiscsak úgy érzem, hogy gonoszul behúzott ebbe, elragadott és berántott, és soha nem volt lehetőségem ellenállni, sosem mondhattam igazából nemet, nem sikíthattam, hogy ez hülyeség, ezt így nem akarom, nem akarok feleségek elől bujkálni, nem akarok félig lenni, nem akarok titokban ölelkezni – mit mondjak: nem akarok így szeretni. Ennyire erősen és reménytelenül. Egy ilyen béna fickót, aki valaha a seggemet bámulta száját tátva, és igaz, hogy megnyerte a matekversenyeket, igaz, hogy úgy kezelték, mint egy „őstehetséget” fizikából, de akkor is csak csetlett-botlott, és lehet, hogy mára felelős felsővezető lett egy nagy könyvvizsgáló cégnél rengeteg halaszthatatlan munkával és kevés szabadidővel, ezzel is bizonyítva, hogy nagyon hasznos és fontos ember, értelmesebb véleménye van a politikáról, egyes művészeti ágakról, még néha az élet értelméről is a kortársainál, akiket megvetek, ahogy a fiúkat vettem meg tizennyolc éves koromban, ezeket a „befutott” felnőtt férfiakat meg azért, mert üresek, fontoskodók és semmilyenek, de a szeretőm akkor is nő, akkor is félig ér rám, ráadásul olyan nőt vett feleségül, akivel egy évfolyamra jártam az egyetemen, akinek néztem már bele a barna szemébe, és bár szépnek sosem tartottam, a titkaimat sem ismerte, mégsem szeretném, hogy egyszer csak azért ne aludjon, mert kiderül, hogy az ő felnőtt férje és az én kamasz szeretőm, az Ervin nálam jár kétnaponta, már ha éppen a munkája engedi, és rángatja le a szoknyámat vagy amit éppen rajtam talál. Sosem, sosem akarnám, hogy ezt megtudja, de nem mondhatnám el mégis mindenkinek? Nem lehetne egyszerre gyengéden és figyelmesen titokban tartani és mégis mindenkinek azonnal a tudomására hozni, hogy szeretem?

Valahogy úgy kezdeném, hogy kiabálnék az utcán, „szerelmes vagyok! Szerelmes vagyok és az én szerelmesem tökéletes, egyetlen hiba sincs benne! A bőrömbe dörzsöltem a nevét, mint a levendulaolajat fürdés után, a nevétől illatozom, azt érzi, aki a közelemben jön”. Mennék a körúton, és bár senki sem figyelne rám, azért mindenkit megszólítanék: „körútnak gyermekei, ismeritek-e, láttatok-e az én szerelmemet, azt, aki szép, mint az almafa az erdőnek fái között, okos, mint a fény villanása téli délelőtt, tökéletes, mint a felújított pályán sikló Combino villamos, amely időben érkezik, és nem csukja be az ajtaját előtted? A haja fényesen omlik le a fejről, olyan, akár a bakonyi erdők még bőven tarvágás előtt, a fogai, mint a bárányok, akik mindig kettőseket ellenek, a teste elefántcsont, a köldöke szöszök tartója, az ágyéka szerelem forrása. Ha megnyúlnak az árnyak, és az aszfaltra vetül szürke, hosszú torzótok, akkor érkezik az én szerelmem hozzám, én pedig nem teszek ellene semmit, várom az ágyasházamban, a pesti lakásom IKEA-huzatos kanapéján, és addig szégyenkezem, hogy túl könnyen adom magam neki, amíg meg nem érkezik, és fel nem tűnik, hogy az ő illa-

ta – a reggeli parfüm, a felesége öblítője és az izzadságának részegítő keveréke, hogy mindez – édesebb és kecsegtetőbb a bornál, a mirhánál, a toszkán hasénál, a wellness hétvégék szaunaszagánál, minden ruhabolt szatén- és selyemillatánál, és én csak ezt az édes keveréket akarom érezni. Kérve kérlek benneteket, körútnak gyermekei”, mondanám egy idős néninek és egy teljesen érdektelen arcot vágó fiatal srácnak a Blaha környékén, „kérve kérlek benneteket, vigyázzatok a szerelemmel, mert egy napon meglep benneteket, és reszkethettek majd, mert olyan félelmetes lesz a szerelem – az a bácsi meg az a fiatal fruska, akit elétek vet az élet –, mint a zászlós tábor, mint a pusztító bombák, melyeket csak a tévéből ismertek, mint az amerikai és az orosz hadsereg együttvéve, a legrondább vegyi fegyverek és föld-föld rakéták. Féljetelek csak, és válaszoljatok nekem: nem láttátok valahol a szerelmemet? Eleresztettem, és most nem találok”, kérdezném őket, kiáltanék az arcukba, sírnék nekik boldogan, majd kiírnám a kérdést a Facebookra, és betaggelném Ervint.

De persze nem lehet, nem lehet. A kiáltozás és a közösségi oldal a tisztán szeretőknek és a tisztán hazudóknak való, de én chaten és lakásokban bujkálok a remegős kamaszszerelmemmel, amelyik ártatlan és szép, mint a Sáronnak rózsája, és mégsem olyan, hogy másnak megmutathassam.

Amikor rá várok, amikor őt keresem a városban, az interneten, a messengeren, az e-mailek között, a kávézóban, összeszedem minden emlékemet róla, és rendezgetem, és addig pakolgom, amíg minden egyes kis elmúlt pillanatnak megtalálom a helyét a közös történetünkben, és ilyenkor gyakran eszembe jut az, amikor másodikban csak azért felelt, hogy a hospitáló igazgatónak bizonyítson a matektanárunk, Páder Erzszi néni, mert akkor – azt hiszem – megláttam benne valamit, amitől most a szerelmem lehet. Én nem értettem még a feltett kérdést sem, annyit láttam, hogy az évfolyam állítólag legokosabb fiúja függvényeket rajzol fel újra és újra, képleteket ír a táblára, és Páder Erzszi néni egy picit szuszogni kezd, ilyenek szaladnak ki élesen a száján, hogy „próbáld meg ezt másképp, fiam”, mire a férfi, akinek most az üzeneteit várom, nyeklő kamaszként izgulni kezd, de nem adja föl, csikorog a kréta újra, és nagy sokára elkezdek vele együttérezni, kinézek a sűrű ködből, ami addig körülvett és lenyugtatott, amiben elengedtem magam, hogy most van tíz percem, amíg úgysem kell semmit csinálnom, és kit érdekel az egész világ, az Ervin felel, lehet nyugton maradni, csak ne feleljen túl röviden, sűrű barnaság vesz körül, csak a kamaszos álmaidra gondolok, amíg engedik, amíg nem sziszeg bele az Erzszi néni, amíg nem kell kinyitni a füzetet, arra gondolok, hogy megismerkedem végre egy negyedikes fiúval, akit már kinéztem magamnak tavaly, Krisztiánnak hívják, már régen tudom, addigra persze szakít a szintén negyedikes barátnőjével, a Líviával, és sétálni fogunk a Ligetben, és megfogja majd a kezemet, beszélgetünk, és aztán majd leveszi a pólóját, már nem a Ligetben persze, és egészen odabújhatok a mellkasához, könnyen el tudom képzelni a bőrét, meleg, barna és éppen megfelelően puha, és akkor majd meg is csókol, és végre kicsit jobb lesz minden, mint ebben az elviselhetetlen életben a dolgok, nem csak ez a kötelesség, a sulis, a jegyzet, a fene unalmas létezés leckével meg magyarázkodással arról, hogy milyen feladat éppen miért nem készült el..., és éppen ekkor tört be hozzám az Erzszi néni talán második sziszegése, hogy „na még egyszer, fiam, ez így nem jó”, és ekkor kap-

tam fel a fejem, néztem a táblára és Ervinre, akivel a sorsunk teljesen összefonhatatlannak tűnt akkor, és kezdtem el drukkolni neki, hogy sikerüljön, mert a karja egyre feltűnőbb remegését nem igazán tudtam elviselni, megesett a szívem rajta, az örök tanulmányi győztesen, hogy mi van, ha egyszer nem nyer, milyen kellemtelen lenne ez, tényleg, éppen most, és azt kívántam, hogy találja ki gyorsan, mi jár Erzsi néni fejében, mert lassan engem is kivert a víz a látványától, a féelme látványától és az egyre rosszabbul sikerülő kísérleteitől a feladat megoldására, majd a végén, amikor elhangzott, hogy „menj a helyedre, Ervinkém, ennél most többet vártam volna tőled”, a tanárok jolly jokere, a mondat, amit minden héten többször bele kellett eresztetni az osztály poshadt levegőjébe, hátha valakinek elrontja a napját, ő letette a krétát a tábla mellé, mint egy vesztes, akinek semmije sem maradt, végighaladt a kockás linóleumon tapodva mellettem is, és akkor, a gimnázium négy éve alatt akkor egyetlenegyszer szerettem volna megsimogatni a csófadtt csuklóját, a kezét a pálcika ujjakkal, megölelni, ha nem is úgy, ahogy a Krisztiánt, de mégis, mert annyira sajnáltam, hogy mindenki szeme láttára remeg, és azzal a baromsággal van tele a feje, hogy most lelepleződött, és kiderült, hogy nem, mégsem olyan okos ám ő, sőt, csalódás az egész tanári karnak, az iskolának és az univerzumnak. Megtetszett az esetlensége és a szomorúsága, sajnáltam, mint amikor húsz évvel később a karaj meg a sör mellett az érzéseiről mesélt, a házassága reménytelenségéről, fintorba szűkülte az arca, felhúzta az orrát és csücsörítette a száját, alig préselte ki a szavakat, küzdött magával, én meg megöleltem volna, mint egy kisfiút, de akkor még nem lehetett, akkor még egyébként sem tudtam, hogy mi következik. Hogy vallomás meg minden. „Régóta tetszel nekem”, jó szöveg. Elkeseredtél csak nagyon, apukám, én meg véletlenül arra jártam a Ferenciekén, arra vitt a kezemet lehúzó nejlonszatyor tele egészséges étellel, és akkor hirtelen úgy gondoltad, ez a megoldás. Nő a szatyorral, szólítsuk meg, ha már nincs jobb ötlet.

A legnagyobb baj, hogy bejött. Annyira bejött, hogy amikor megcsókolsz, úgy érzem, hogy én régebben voltam, mint a többi nő. Régebben, mint a feleséged, akit akkor még nem is ismertél, amikor engem már igen. Régebben, mint a barátnőd, a fontos nők az életedben és te is régebben, mint nekem bárki. Úgy érzem olyankor, hogy együtt nőttünk egy közös anyaméhben, amit mások már nem ismerhetnek úgy, mint mi, hogy minden azért történt huszonnégy évvel ezelőtt is, hogy most eljöhess hozzám, és megcsókolhasd a szemem, a nyakam, és titokban várjam, hogy egy-két vallomást súgysz a fülembé, de ehelyett csak levetkőztetsz, és a végén úgy fekszel a karomban, mint egy gyerek, akinek csillog a szeme, ha meglátja az anyját. Ezért volt az első évnyitó, amikor csak félszemmel vettelek észre, annyit jegyeztem meg magamban, hogy legalább lesz egy magas fiú az osztályban. Ezért voltak az osztálykirándulások, ahol mindig más lányok bungalójába törtetek be a többiekkel, mert én ahhoz sem voltam elég menő, hogy zargassanak a fiúk. Ezért volt az összes szünet az iskolában, amikor a barátaiddal röhögtél, a Vandának smúzoltál, a matekkal foglalkoztál, csak mert magadban akartál lenni, és én nem törődtem veled egy icipicit sem. Ezért volt, hogy az Imola buliján hánytál, és én undorodva elfordultam, aztán meg szégyelltem magam, és visszamentem megkérdezni, hogy vagy; „soha jobban”, közölted részegen, erre meg arrébb mentem, gondolván, hogy akkor egyedül

is tudsz takarítani. Ezért volt, hogy az október 23-i ünnepségen együtt kellett felolvasnunk, és a szovjet csapatok bevonulásánál rád jött a röhögőgörcs, mire én átvettem a szereped, és megmentettem a rendezvényt és a jóhíredet, holott rám is rám jött a görcs, de olvasás közben arra gondoltam, hogy leégetem magam a szalagavatón, mert mondjuk, elszakad a ruhám, így végül mégis komoly tudtam maradni. Ezért volt, hogy flegmán beszéltem veled azon az utolsó közös osztálybulin negyedik nyarán, amikor már szépnek éreztem magam egy kicsit, te meg hoztál nekem egy tequilát csak úgy magadtól, és nem értettem, miért csinálod, bár nem csak nekem hoztál azt. Ezért, hogy amikor azon a nyáron nyolcan aludtunk együtt a Tisza-parton hálósákban, reggel felém fordultál, rám néztél, és nem foglalkoztam veled, miért ilyen kedves az álmos szemed. Ezért sértettél meg egy évvel korábban, amikor randának nevezted a bolyhos kardigánomat, csak mert belelógott a szendvicsedbe, amit az asztalodon hagytál aszalódni, és ezért kellett egyszer közösen fizikakísérletet végeznünk nagyjából elsőben mágnessel, vasporral és ki tudja, még mivel, amire nem emlékszem, és az egész helyzet egyáltalán nem érdekelt. Mind-mind mi másért történhetett volna, mint hogy most végre megcsókolj, mint hogy másra se vágyjak, csak hogy egy helyen legyél velem, hogy megfoghassam a kezéd, és kisimogassam belőled a szörnyen nehéznek tartott életedet? Hogy másképp lehetne ezt érteni, de tényleg?

Amikor a telefont bámulom hiába, a hiányod olyan, mint az úr a testben, üres zsák a gyomor helyén, semmi a hasban, bár rosszabb esetben ahhoz hasonlít, mintha szétvágának belülről. Egy gyomorszonda, ami még meg is sebez, szikével együtt nyomják le, felsérti a belső szerveimet, és befelé folyik a vér. A készülék pusztá bámulása szétdarálja a húsomat, a várakozás, amikor nem véreztet, kiszív mindent belülről, mint egy extraerős vákuum, amit a számra vagy a pinámra helyeznek, és mindent kiszippantanak, csak a bőr és a csontok maradnak, és én egy pusztá váz leszek, tartalom nélkül. Teszek-veszek az életemben, alvajárok, és úgy viselkedem, mint aki tudja, merre kell menni.

Ha itt lennél, elmesélhetném neked, hogy Csengével tegnap röviden beszélgettünk, és éppen az alvajárási miatt is elszégyelltem magam. Előadást szerkesztett a szíriai polgárháborúról, és először megmutatta, én meg teljesen megdöbentem, hányan haltak meg ebben az értelmetlen káoszban az utóbbi években. Alig hittem, hogy a lányom ilyen ügyes, hogy egy tökéletes prezentációt állít össze, és hogy én közben az érzésekbe és az inged illatába burkolózva ennyire megfeledkeztem még a halottakról is. Csenge aztán becsukta a számítógépét, és sírva fakadt. Zokogott a konyhaasztalon, és először nem akarta megmondani, miért, utána pedig kiderült, hogy Máté miatt, akibe két éve szerelmes, aki eddig egyszer csókolta meg, de utána a Zelmával kezdett el járni, és kizárólag őmiatta csinálta meg ezt a Szíria-előadást is, mert Máté az osztály Közel-Kelet-szakértőjének adja ki magát, Csenge viszont leszarja az egész Közel-Keletet, ő csak Mátét akarja, de érzi, hogy ez sem segít, hiszen „állandóan nyalják-falják egymást a Zelmával”. „Hiába kerestem meg, hány gyereket öltek meg, hányan égtek bent a házakban, hány baba meg anyuka pusztult el, ez az egész, amiről tudni se akartam, és most miatta végignéztem a haldoklókat, még videót is láttam róluk!, ez sem lesz elég ahhoz, hogy szeressen”, hüppögte, és hogy ennek sosem lesz vége, ő érzi, örökké csak sírni fog a Máté miatt. Némán ültem mellette egy

ideig, simogattam a haját, aztán elmondtam mégis az ordító közhelyeket. Hogy Máté nem méltó hozzá, higgye el, és nem érdemes sírni miatta, sőt, elkezdtem azt is, hogy el fog múlni, nincs olyan, hogy örökké, csak a közepén abba hagytam, mert nem akartam, hogy igaz legyen. Én is azt akarom, hogy legyen örökké, még ha soha nem láttam is olyat. Közben meg mereven ismételtetem a mondatokat, amiket anyámtól hallottam meg az összes unalmas felnőttől. Bár ne lenne igaz egyik sem, bár megcáfolhatnám, de nem tudom. Mert Máté tényleg nem méltó hozzá, ebben az állapotban nem, csak azt nem tudom, a szerelemben mióta mennek méltóságra?, és mi az, amit láttam valaha örökké tartani?, hát, semmi, erre gondoltam letörten, és már csak hallgattam, legfeljebb zokoghattam volna mellette, hogy „vége lesz, bár én sem akarom, hogy vége legyen”, de ezzel csak összezavartam volna az egyébként is darabjaira hullott lányomat, aki mit sem tud rólad, a belső szerveimet felsértő szeretőmről, így ültem, mint az én gyerekkoromban a felnőttek, okosan, szótlantul, bölcsnek álcázva magam, de valójában tudatlanul és kiszolgáltatva a saját érzéseimnek és a saját tehetetlenségemnek, és amikor Csenge azt kérdezte, „de Mami, lehet, hogy egyszer még belém szeret? Lehet, hogy később, valamikor...?”, és megint csorogni kezdett a könny a szeméből, és én erre azt válaszoltam, hogy igen, könnyen lehet, csak nem érdemes várni rá, és ezt teljesen komolyan is gondoltam, mi van, ha húsz évébe kerül, vagy az sem lesz elég? Látod, mekkora szerencse, hogy eszembe sem jutott várni rád? Mi lenne akkor Csengével, hol lenne ő, és mennyivel értelmetlenebbül töltöttem volna az elmúlt húsz évet, még ennél is sokkal haszontalanabban! Egyébként pedig az „egyszer” meg a „lehet” nem nyugtatta meg, legfeljebb egy nagyon kicsit, és csak azért, mert biztos volt abban, hogy soha-soha nem fog tudni úgysem mást szeretni, így öt-tíz év nem olyan drága neki. És rohadna meg az élet, Csengének igaza van, mert bár tudom, hogy nyárra kiszeret Mátéból, én nem fogok kiszeregni belőled, csak hogy nekem drága az öt-tíz év, mert sokkal jobban tudom, mennyit ér, mint egy tizenhat éves. És lehet, hogy otthagylak mégis egy másikért, akit be lehet taggelni a Facebookon, akivel a dolgok „normálisan” is alakulhatnak, mert az egy igazán felnőtt és „értelmes” döntés lenne, de nem foglak tudni olyan őszintén elfelejteni, ahogy Csenge fogja Mátét, nem fog már soha visszarendeződni az életem története olyan vonallá, amelyikben te csak a szélen helyezkedsz el, és úgy kell összekaparászni az emlékképeket rólad.

Szerencse azért, hogy Csenge már ilyen nagy, és csak akkor érdeklém, amikor nagy bajban van. Ha kisebb lenne, jobban érezné, mennyire megfeledkezem róla meg az egész világról, főleg esténként, mint például most, amikor a telefonommal egyesülök a konyhaasztal mellett, és a remegő gyomrom, a fülem, az ujjbegyem is a pingelést várja, hogy mohón nyúlhassak a készülék után, gyöngéden és türelmetlenül simítsam meg, és a szemem beigya az üzeneted látványát, az apró buborékot és a szavakat.

Nem tudsz jönni holnap, azt írod, és holnapután sem, borzasztóan sajnálok, és én szeretném szétverni a készüléket vagy kalapáccsal, vagy a tükörrel együtt úgy, hogy belevágom a telefont. Szeretnék kivágni az életemből, szeretném kitépni a Sáronnak rózsáját, ami nem én vagyok, hanem a mi szerelmünk, vagy az én szerelmem tefeléd, hogy hervadjon már el, vigye el az öreg ördög, tapossa meg háromszor, és lássak újra tisztán, lássam meg az összes ráncaidat, lássam

minden hibádat és elszólásodat kegyetlenül, a száraz, zörgő bőrdödet, a rendezetlen lábkörmeidet, az összes bizonytalanságodat és buta viccedet, amiken csak te nevelsz, én már nem tudok, a szőrszálakat az orrodban, a ragyák helyét az arcodon, a nevetségesen növekvő pocakodat és az összes kinövést a bőrdödön, a segged szőrös lukát és a majompihés hátadat, és mindezt ne találjam csókolni és szeretni valónak, hanem végre visszataszítónak és undorítósnak, hogy visszatérhessek az életembe, amely semmilyen nélkülöd, mint egy hűvös ágy lekapcsolt ágymelegítővel és takaró nélkül, de akkor is, legalább nem ez a gyomrot kaparó, vákuumszívott fél élet, ez a szüntelen keresés, ez a rohángálás a körúton és a chatprogramok útvesztőjében, ez a folyamatos hangtalan kérdés, hogy nem láttatok-e az én szerelmemet? Nem láttatok azt, akit az én lelkem szeret? Mert elment uborkát vágni a gyerekeinek, elment élni a felnőtt életét, amelyikben nem néz úgy, mint egy elveszett gyerek, ahogy nálam szokott, elment végezni a rengeteg munkáját, ütögetni a számítógépe billentyűzetét és meetingeken parancsokat osztogatni, milliók felett dönteni és nem fogni a fejét a félelemtől, elment, mert sok a dolga most, és a dolgainak nem része a szerelem, ezekben a napokban nem maradt rá idő, kilökte a szót a Google-naptára, hiába próbálta beilleszteni, már egy fontos vállalati megbeszélés volt a helyére írva, én meg bejárom a körutat, a kávézókat a Blahán, a Ferenciekén, a Kálvinon, bejárom a messengert, a whatsappot, a vibert és még a gmailt is, bejárom az összes oldalt, amit megnyithatott, keresem őt mindenfele, keresem a szétszakított testemben, a hányingeremben, a torokkaparásomban, már a bőrömben is és a szájszagomban, az itt felejtett dezodorában, a kiszakított nejlonzacskóimban, a föld-föld rakétával szétrobbantott életemben, keresem őt, de csak nem találom.

Kisimítom neki a paplant az IKEA-huzatos ágyasházamban, lefekszem egyedül, és hangtalanul sírok, mint egy kamasz, aki egyszerre jött rá, hogy gyűlöli a szüleit, bár nem tudja, miért, hogy szereti az osztálytársát teljesen reménytelenül, és hogy mégiscsak vissza szeretne menni a gyerekkorába, amelyben gondtalanul hallgatta a galambok burukkolását a piros homokozóvödre mellől.

Teljesen sötét van, már Csenge is alszik a másik szobában, engem meg szétráz a sírás, és amikor elfáradok, arra gondolok, hogy mi történt velem húsz év alatt? Változott-e bármi az életemben?, és egy percre úgy érzem, hogy de hát semmi, a fene ennél meg, egyáltalán semmi.